

Спогад

Моїй учительці присвячується.

Не віриться, що вже два роки минуло.

Згадую, як зранку другого вересня лунають найзаповітніші слова, мов медом солодять душу:

– Іринко, ти вже доросла, у четвертому класі навчаєшся. До школи можеш іти сама.

Ні, я не йду, я лечу сходами у двір. У новій шкільній сукні, із новим портфелем, а головне – із новим настроєм!

На вулиці тепло, сонячно. Ось і Муська, вона нещодавно навела кошенят. Як там вони?

Уже портфель біля мисок кішки. Грицько й Мусій оцінюють тканину мого одягу на міцність, бавляться квіточкою на поясі сукні.

- Так, дорогенькі! Іду до школи, а з вами й заізнитися можна! Назар із Настею махають мені, і я поспішаю з друзями до школи. Розповідаємо один одному про перше вересня, що в класі новенького. Аж ось, придивляюся - прямо під ногами лежить метелик, не хоче летіти. На нього ж, бідненького, наступити можуть! Обережно беру, щоб крильце не пошкодити. Саджаю на гілочку кущика. Який же він красивий! Скільки кольорів використала природа, розфарбовуючи комашку!

Може, я ще довго милувалася б метеликом, та почула веселий гомін старшокласників, які майже бігли до школи. Ой, спізнююся! Біжу, лечу. Дзвінок зустрів мене вже на першому поверсі. Жах! Фізкультхвилинку я вже пропустила.

Заходжу. Усі стоять. Тиша. Не можу відірвати очей від підлоги. Як було соромно! Соромно навіть попросити вибачення...

Моя вчителько, люба моя вчителько!

Вона підійшла, обтрусилася пиліоку з сукні, яка залишилася від брудних лап кошенят, поправила мені бантики. Знала, так, знала, що спізналася я не тому, що проспала, а тому, що багато треба було зробити цього ранку.

Її блакитні очі завжди ласкаві. Навіть тоді, коли на когось гнівається, може підморгнути. І ми розуміємо, що вона нас дуже любить. Добра, хоч інколи ми нестерпні. Турботлива до кожного. Щоранку поспішаємо до школи, знаючи, що вона вже чекає на нас. Завжди цікавиться нашими справами. Їй навіть можна таємниці розповідати. Уявіть, у нас аж два секрети!

А ми знаємо про неї все! І те, коли її Буся народила цуценят, коли вони очі розплющили.

Завжди усміхнена, вишукано вдягнена, особливо вчительці пасує рожева сукня. Від щирого серця бажаю їй міцного здоров'я, щастя.

Вона навіть не уявляє, як нам зараз її не вистачає.

Люба, дорогенька, пишу тобі й про тебе!

Легенда

Про країну Рефрен

Ніхто не знає, що на світі є куточок, де не ступала нога людини. Це місце з'єднує всі глибокі океани, широкі полонини, безмежні ліси.

Володарюють там тварини, але не звичайні: корови не плямисті, а в смужечку, зайчики рожеві, а носики в них, ніколи б не здогадалися, - фіолетові! А якби ви поглянули на птахів!

Чому країна називається Рефрен, спитаєте ви. Найпершими жителями цієї країни були пташки, тому що там завжди тепло. Так ось, одного пернатого звали Реф (від назви частини вітрила). Він помітив, що у його володіннях почав зникати нектар із лавандових полів. Реф добре знав місцевість і вирішив дочекатися, поки стемніє, й залишився на найзапашнішому полі. Дивно, але його план дав «перші плоди». Як тільки зійшла перша зірочка, прилетіла маленька, з горіха розміром, пташка (це вже ми зараз знаємо, що це колібрі) та, не зважаючи на свою «мініатюрність», зібрала нектар майже з усього поля. Реф уже й забув, чому опівночі стеріг лаванду, він був зачарований красою маленької птахи, та все ж таки наважився підлетіти.

- Ой!- пискнула колібрі.- Хто ви? Що хочете?

- Я - Реф, мрію дізнатися, як ви потрапили до моїх володінь.

- Буривієм занесло! До речі, я - Рен!

Минуло три роки. Реф та Рен потоваришували та запросили до цієї країни багато родичів, друзів, а друзі - своїх друзів.

Не повірите, але ця подія повторюється й зараз у країні Рефрен щороку, коли закінчується прилив океанів.